

POSTANOWIENIE

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania R. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 kwietnia 2017 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. U. domagał się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 29 listopada 2013 r. odmówił przyznania świadczenia, gdyż wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Odwołanie od decyzji organu rentowego Sąd Okręgowy w B. oddalił wyrokiem z dnia 13 stycznia 2015 r., gdyż opinie biegłych potwierdziły ocenę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Apelację od wyroku wniósł R. U., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia przez uznanie, że występujące u niego zmiany chorobowe pozostają w stadium ustępowania oraz błędne zastosowanie prawa procesowego, to jest art. 227 i art. 233 § 1 k.p.c., przez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o zasięgnięcie opinii innego zespołu biegłych.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 15 marca 2016 r. oddalił apelację

wnioskodawcy. W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd drugiej instancji szczegółowo i wszechstronnie odniósł się do zgromadzonego materiału dowodowego, przeanalizował go, a następnie ocenił według kryteriów z art. 233 § 1 k.p.c.

Skargę kasacyjną wywiódł wnioskodawca. Zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, przez jego niezastosowanie,

- prawa procesowego przez nierozpoznanie zarzutów apelacyjnych od wyroku Sądu pierwszej instancji co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczony odwołała się do art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., twierdząc, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza akt sprawy nie daje podstaw do uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Bezsprzeczność słuszności skargi kasacyjnej powinna być dostrzegalna *prima facie*, bez wdawania się w drobiazgowie badanie podstaw zaskarżenia. Po zapoznaniu się z wyczerpującym, a wręcz drobiazgowym uzasadnieniem Sądu Okręgowego i skargą kasacyjną deklarowana przez powoda oczywista zasadność środka odwoławczego nie jest dostrzegalna. Oznacza to, że Sąd Najwyższy w ramach art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie ma podstaw do przyjęcia skargi kasacyjnej.

Przypomnienie powyższej reguły było konieczne, gdyż skarżący potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej wywodzi z faktów, które nie zostały ustalone przez Sąd drugiej instancji. Zgłoszona podstawa skargi kasacyjnej, polegająca na „nierozpoznaniu zarzutów apelacyjnych” w istocie zmierza do podważenia ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, co w świetle zakazu z art. 398¹³ § 2 k.p.c. nie może świadczyć o oczywistości tego środka zaskarżenia. Poza tym, uchyla się spod rozpoznania Sądu Najwyższego zarzut, który nie został poparty konkretnym przepisem prawnym. W takim wypadku skarga kasacyjna nie

spełnia stawianych jej wymogów (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), nie może zostać zatem oceniona jako spełniająca kryteria z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie wnioskodawcy, oczywiste jest naruszenie art. 6 ust 1 pkt 6 ustawy wypadkowej, gdyż Sąd go nie zastosował. Teza ta jest fałszywa już z tego powodu, że przepis ten zawiera definicję renty z tytułu niezdolności do pracy. W rezultacie, przepis ten nie stanowi podstawy prawnej do przyznania prawa do dochodzonego świadczenia, a zatem nie można mu uchybić przez niezastosowanie, to jest nie przyznanie dochodzonego świadczenia. Pomijając tę wadliwość, trudno uznać, że do szło do oczywistego naruszenia prawa materialnego, jeśli Sąd drugiej instancji ustalił niewystępowanie niezdolności do pracy u wnioskodawcy, a ustalenie to jest dla Sądu Najwyższego wiążące.

Z przeprowadzonych rozważań jednoznacznie wynika, że skarga kasacyjna wnioskodawcy nie nadaje się do przyjęcia, celem rozpoznania merytorycznego, zatem zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.